

„Od početka stvorenja muško i žensko stvori ih“

Ako želimo uspješno upotrijebiti bilo koji ljudski izum ili napravu, nužno je potrebno prije rukovanja temeljito pročitati smjernice za njihovu upotrebu. Doista, nadareni i vješti ljudi rukuju pojedinim izumima velikom vještinom i bez posebnog čitanja uputa, ali svoju su vještinu stekli dugogodišnjim iskustvom, koje je ipak negdje imalo svoje početke u poniranju u dubine misli samih izumitelja. Slično se događa u našem razumijevanju prirode, svijeta i svemira, društva i čovjeka, kojima je izumitelj Svevišnji Bog, Stvoritelj. Tko god želi uspješno rukovati Božjim izumima ili stvorenjima, nužno je za njega ponirati u dubine Božjih misli, koje se s jedne strane očituju u prirodnim zakonitostima pojedinih stvorenja ili jednostavnije rečeno: u njihovoj naravi; a s druge strane Božji su putovi i namisli zapisani u svetoj knjizi koju zovemo Biblija. Ova nam dva izvora daju upute koje su temelj razumijevanja, a onda i rukovanja i ophođenja s cjelokupnim svijetom što nas okružuje.

Prva uputa čovjeku u današnjim čitanjima jest: „Nije dobro da čovjek bude sam!“ Zato njegov Stvoritelj, Gospodin Bog, kreće u avanturu stvaranja živih stvorenja, koja bi mogla popuniti temeljnu samoću čovjekovoga bića. Zanimljivo je da Bog počinje oblikovati živa bića, a ne mrtva bića kao buduće čovjekove prijatelje. U moderno vrijeme kompjuter, auto, mobitel, ili neka druga moderna iznašašća nastoje preoteti časnije mjesto u čovjekovom životu od ostalih živih bića, a ipak su živa bića po svome životu sličnija čovjeku od mrtve prirode ili izuma modernoga vremena. Sveti pisac spominje u prvome čitanju da Bog dovodi čovjeku na imenovanje životinje poljske i ptice nebeske, jer će veliki čovjekovi ljubimci stasati upravo iz tih skupina. Doista i moderni čovjek pronalazi u psu najvjernijega prijatelja i pazikuću, što i sama poslovice potvrđuje: „vjeran kao pas“, a u umiljatoj mački razbibrigu i poticaj za nadvladavanje poteškoća života koje ga pritišću, jer poslovice kaže da „mačka ima devet života.“ Magarca zovemo tovarom, jer na njega tovarimo terete koje bi sami trebali nositi, a hitrog smo vranca tek nedugo zamijenili autom ili drugim prijevoznim sredstvom. Slično je i prvi čovjek imenovao životinje i zaključivao koja mu zašto služi, ali među svim tim silnim bićima, koja su po životu što je u njima bila veoma slična čovjeku, nije bilo nekoga kao što je on. Pisac Knjige Postanka stavlja u Božja usta zagonetne riječi jer originalni hebrejski tekst zapravo kaže: „Načinit ću mu pomoć kao ispred njega.“; ili bolje reći: „Načinit ću mu pomoć da bude ravna njemu.“ Iako životinje jesu čovjekovi ljubimci, te u nekoj mjeri zadovoljavaju čovjekova očekivanja i potrebu za popunjavanjem samoće, ipak nijedna od životinja ne može uspravno stati pred ljudsko biće i započeti ljudski odnos s njime, koji u sebi uključuje puninu čovjekovih sposobnosti uma, slobode i ljubavi, srca i osjećaja, te cjelokupne njegove duhovne i tjelesne osobnosti. Da bi zadovoljio čovjekovu potrebu za cjelokupnom komunikacijom čovjekova bića, Bog ovoga puta poduzima akciju stvaranja novoga života ne više iz zemlje, kao što je to učinio sa životinjama, već od čovjeka samoga, te od prvog ljudskog bića uzima elemente života, što sveti pisac naziva „rebro“ ili „strana“ i preoblikuje ih u novo ljudsko biće, za koje prvi čovjek s pravom kaže: „Evo kosti od mojih kosti, mesa od mesa mojega, čovječicom neka se zove, od čovjeka kad je uzeta.“ Ova prekrasna slika promatra prve ljude jednake u imenu, zato jer su jednaki u svojoj biti i dostojanstvu, a opet različiti u pojavnosti spolova. Budući da su iz jednoga stvoreni, smirenje svojega života mogu pronaći kada se ponovno združe i sljube u jedno, te će muškarac ostaviti svoga oca i majku da prione uza svoju ženu, a žena napustiti prijateljice i obzire svojega staroga društva, da se priljubi uz svojega muškarca i dvoje njih bit će u smjeru jednoga tijela, upravo onako kako su stvarani. Ova prekrasna slika s početaka Biblije, primijenjena je

kasnije na Isusa Krista i njegovu zaručnicu Crkvu, jer u trenutku Isusove smrti na križu, iz njegovoga boka ili probodene strane, potekli su krv i voda, simboli sakramenata buduće Crkve, te kao što muškarac ljubi svoju ženu i s njome se usklađuje i voli je, u činu ljubavi njih dvoje postaje jedno tijelo, tako i Krist voli i ljubi svoju Crkvu, te u činu svoje ljubavi sebe potpuno predaje zaručnici Crkvi, postajući s njome jedno jedino Tijelo Kristovo.

Potpuno je razumljivo da Isus ne dozvoljava trganje veza ljubavi, kako u Crkvi, jednako tako i u braku između muža i žene, što postaje sakrament ili slika onoga što se događa između Krista i Crkve. Isus u današnjem Evanđelju svoju argumentaciju uzima iz prvog čitanja Knjige Postanka, vraćajući čovjekov pogled na početke stvaranja, kada čovjekovo srce još nije bilo okorjelo. Kao Sin Božji i Riječ Božja koja je bila prisutna kod čina stvaranja, jer je Svevišnji Bog svojom Riječju stvarao svemir, svjetove i čovjeka, Isus grli djecu i blagoslivlja ih, jer velika ljubav između muža i žene, Krista i Crkve, ne može ostati besplodna, već se očituje u plodnosti potomstvom. Nekada je potomstvo tjelesne naravi, kao što je tome u odnosu između muža i žene, nekada je potomstvo duhovne naravi, kako se to vrlo često događa u Crkvi Božjoj, u kojoj ljudi vole jedni druge do te mjere da postaju duhovni roditelji, očevi i majke mnogim napuštenim, izgubljenim i prezrenim članovima modernoga društva, pokazujući svima da „nije dobro da čovjek bude sam.“